

[Statsministeren.]

Jeg har vel bemærket det ærede Medlems Presses Spekulation i Misundelse og Klassehad i den sidste Tid. Jeg troede ellers, at det var os, der efter de Konservatives Mening havde Patent paa Misundelse og Klassehad, men nu har jeg opdaget, at det er helt andre Steder, disse uædle Følelser breder sig. Men jeg tror ikke, det gør Indtryk ret mange Steder. Ja, den konservative Presse har jo været overmaade ivrig for at faa Indblik i min Bolig; om det saa var Sengetøjet, har det været undersøgt og omtalt i Pressen. Ja, man har ikke generet sig! Men at der fortsættes herinde, ja, det maa jeg tilstaa, det er alligevel at vise mig mere Ære, end jeg havde ventet. Jeg har aldrig blandet mig i andres private Anliggender. Jeg spørger ikke og vil ikke vide og vil ikke blande mig i, hvem der giver Gaver til det ærede Medlem Hr. Pürschel, om det er Højremænd eller Socialdemokrater, det er mig komplet ligegyldigt. Det ærede Medlem maa faa alle de Gaver, han kan overkomme at faa — det skal jeg aldrig blande mig i. Og hvis det ærede Medlem har Adkomst, nogen som helst berettiget Adkomst, til at give Reprimander til de Bidragydere, der har været med til den saakaldte Gave, ja, saa for mig gerne. Det maa det ærede Medlem afgøre med dem.

Jeg ved ikke, om der er politiske Modstandere i Rækken af Bidragydere, jeg blander mig ikke i Folks personlige Forhold og spørger ikke, naar nogen sender mig en Blomst: er du Højremænd, eller er du Venstremænd? Ej heller gør jeg det, naar man paa anden Maade vil give Gaver; det kunde ikke falde mig ind. Jeg ved, at der blandt Bidragyderne er en Række gode gamle Kammerater, som af Hjertens Lyst og Mening har givet deres Bidrag, og deres gode Følelser vejer adskilligt mere for mig end den Misundelse, andre maa bære paa.

Men vil det ærede Medlem diskutere Givernes Ret, saa faar han henvende sig til Giverne og ikke til mig, og maaske ogsaa et andet Sted er mere passende til at fremdrage denne Sag end Folketinget. Mig har det ærede Medlem ingen som helst Ret til at give Reprimander i Anledning af den her berørte Sag.

At det ærede Medlem Hr. Pürschel har ført denne „Sag“ frem, er maaske kun, hvad man kunde vente. Den Politik svarer jo til det ærede Medlem. Mere overraskende er det for saa vidt at høre ogsaa en Venstremænd komme med et lille Pip, det ærede Medlem Hr. Fuglsang. Jeg skal af Hensyn

til den Tone, som skal holdes her i Henhold til gældende Regler, ikke bruge den Betegnelse om det ærede Medlem, som vilde være den rigtige; men jeg skal bemærke, at hvis det ærede Medlem mener at have Krav paa nogen Oplysning om Giverne eller om andet vedrørende mine private Forhold, min Bolig o. s. v., saa maa det ærede Medlem henvende sig til dem, der har forestaaet denne Sags Løsning, og ikke til mig. Hvis det ærede Medlem har nogen som helst Rettigheder i saa Henseende, saa kan han faa Adressen hos mig paa, hvem han skal henvende sig til. Jeg har ikke nogen Sinde, og jeg ved heller ikke andre har det, givet mig til at snage i, hvem der har givet Bidrag, da Madsen-Mygdal fik en Luksusbil forærende. Jeg ved ikke, at nogen som helst har blandet sig i dette fuldkommen private Forhold, og jeg vilde ogsaa betragte enhver saadan Indblanding som en utilbørlig Nærvished, som i hvert Fald jeg for min Del har kunnet afholde mig fra. Det ærede Medlem har ikke følt nogen Hemning i saa Henseende, og det faar jo være hans Sag. Men hvis det ærede Medlem har nogen som helst Adkomst til at blande sig i den Sag, saa gaa til de rigtige og faa Rede paa, om der virkelig skulde være nogle Venstremænd i Flokken ogsaa — det var jo dog tænkeligt —, som skulde have en Reprimande fra den Side.

Jeg overlader ganske den Valplads til de ærede Medlemmer, som maatte befinde sig vel ved den. De kan sikkert faa varig Assistance af det Bagvaskerslæng, som ikke føler Ubehag ved noget Arbejde af den Art, og nu om nogen Tid kommer Danner ud af Tugthuset, saa kan de jo faa Assistance af ham.

Justitsministeren (Zahle): Det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen har i Gaar her i Tinget — jeg har endnu ikke set Fortrykket — udtalt sig vedrørende Fængselsarbejdet inden for Smedehaandværket, antager jeg, det har været. Jeg skal dertil sige, at jeg har haft et Møde med en Organisations Ledelse, og jeg tror, at der kan opnaas en Ordning paa Grundlag af, at det nye store Smedeværksted, som skal indrettes i et af Fængslerne, bliver bygget og indrettet saaledes, at der i mindst muligt Omfang bliver Anvendelse for Maskiner, men at Fangerne kommer til at arbejde paa gammeldags, haandværksmaessig Maade. Derved opretholder de deres Fagduelighed, hvad der er af stor Vigtighed for dem i deres fremtidige Liv, naar de engang har tilendbragt deres Straffetid, og de kommer dog ikke til at producere i et saadant Omfang,